

DAHA ANLATACAKLARIMIZ VAR -3

İrem ATTİLA

Sunumdan sonra etkinlikler başlıyor. Etkinlikte gördüğüm teneffüslerde bahçede oyun oynamak da ayrı keyifli tabi. Teneffüslerden birinde çocuklarla kıyasıya halat çekme yarışı yapıyoruz. Önce 3-5 kişi olduğumuzu sandığımız oyun bir bakmışım 15 kişilik bir gruba dönmüş bile... Öğlen de kızlarla sohbet ederken okullarının ne kadar güzel bir yerde olduğunu söylüyorum onlara. Portakal bahçelerinin altında bir okul, ve hatta okulun bahçesinde antik kalıntılar bile var, kızlardan biri gösteriyor bana. İlk kez gördüğümü söylüyorum böyle bir okulu, çok seviniyorlar.

Son girdiğim sınıflardan birinde Turgut Kaan var. Sessiz sakin bir çocuk, ama bir yandan da ilgiyle dinliyor edebiyat etkinliğini. Etkinlikler bitip, dış deneylerimizi de yaptıktan sonra biz gönüllü abla abiler yavaş yavaş kutuları toplamaya ve yüklemeye başlayacağız. Ama tam o sırada aralarında Turgut Kaan'ın da olduğu bir grup çocuk koşa koşa geliyorlar: "Abla hemen gidecek misiniz?" Kısa bir süre daha vaktimiz var, diyorum ben de. "Hah tamam abla" diyorlar. "Mektup yazacaktık da yetiştiremedik şimdi yazarız." Ve koşa koşa kâğıt kalemlerini bulmaya gidiyorlar. Ben de gitmeden yanlarına tekrar geleceğimi söyleyip kutuları taşımaya dönüyorum. Ben merdivenlerden inip çıkarken görüyorum onları: Portakal ağaçlarından birinin altına oturmuşlar mektup yazıyorlar.

Sonra yanlarına uğruyorum. "Yazdınız mı bakalım?" Turgut Kaan diyor ki "Abla adresi sen yazar mısın?" Gülümsüyorum: "Ablacım mektubu şimdi bana vereceksen adrese gerek yok..." Öyle masumca soruyor ki. Hemen elime tutuşturuyorlar mektupları "Abla otobüste oku ama!" diye ve vedalaşıyorum hepsiyle... Sonra kafamı çeviriyorum ağaçların olduğu tarafa. Bir bakıyorum çocuklar bir kasa getirmiş, bize bahçelerindeki

Sonra yanlarına uğruyorum. "Yazdınız mı bakalım?" Turgut Kaan diyor ki "Abla adresi sen yazar mısın?" Gülümsüyorum: "Ablacım mektubu şimdi bana vereceksen adrese gerek yok..." Öyle masumca soruyor ki. Hemen elime tutuşturuyorlar mektupları "Abla otobüste oku ama!" diye ve vedalaşıyorum hepsiyle... Sonra kafamı çeviriyorum ağaçların olduğu tarafa. Bir bakıyorum çocuklar bir kasa getirmiş, bize bahçelerindeki

portakallardan veriyorlar. Otobüse binme vaktimiz gelince, çocuklar bir olup otobüsün aşağısından hepimize el sallamaya başlıyorlar.

Ve otobüs hareket ettikten sonra çocukların en son bahçede elime verdikleri mektupları açmaya başlıyorum. Turgut Kaan'ın mektubunda yazdığı bir kısım beni çok güldürüyor, bir o kadar da duygulandırıyor: "İrem abla bugünkü edebiyat etkinliğin çok güzeldi. Umarım sen edebiyat öğretmeni olduğunda benim de kazanacağım liseye atanırsın, çünkü eminim çok iyi öğretirsin ve bize hiç kızmazsın." Edebiyat öğretmeni olacağımı zannedip yazdığı cümlelere gülüyorum bir yandan, bir yandan da bir saat bile sürmeyen bir edebiyat etkinliğinden sonra benim öğretmeni olmamı istemesine hem hayret ediyor hem de şimdiden özlemeye başlıyorum onu.

Ve istikametimiz yeni bir lise, Finike Anadolu lisesi. Orada da önce kızlarla akşam yemeğinde sohbet ediyoruz, ve sonrasında da deneylerimize geçiyoruz...

Robotlar, kimya, gece deneyleri ve tabi ki Karabaş'ımız...

Ve oradan ayrılıp gecemizi geçireceğimiz yurda dönüyoruz. Ertesi sabah oldukça şiddetli bir yağmurla uyanıyoruz güne,

bulutlar yer yüzüne inmiş gibi. Ve yolumuz bu sefer de Turunçova'ya, Şehit Nurettin Tek Ortaokulu'na. Bu sefer tüm ekip birlikteyiz.

İniyoruz otobüsten, kutularımızı taşımaya başlıyoruz bardaktan boşalırcasına yağın yağmurun altında.

Sonra sabah sunumuyla başlıyoruz güne. Ve etkinliklere dağılıyoruz. İlk etkinlik saatinde Sudenur ablalarıyla birlikte resim etkinliği yapmak için özel eğitim sınıfına giriyoruz.

Öyle tatlı ve ilgili ki çocuklar, hepsi hevesle yapıyorlar resimlerini, sonra Sudenur abla o görünmez resimleri hareket ettirmeyi gösteriyor onlara. Heyecanla dinliyoruz. Bir sonraki etkinlik fen etkinliği. Deneylerden birinde, elime su damlatıp damlanın yere düşmediğini gösterdiğimde bir kız bir anda bağıyor: “Baksanıza bu abla sihirbaz!”

Tesla coil’e bakıyorlar sonra hep birlikte, en sona bir kız kalıyor sadece, korkuyor o parmağını dokundurmadan. Gel beraber yapalım diyorum ve arkadaşları da “Biz sana yardım ederiz!” diyorlar, el birliğiyle denetmeyi başarıyoruz Tesla coil’i. Çok seviniyor. Kimin nefesi “daha kuvvetli” onu deniyoruz, sınıfça bir elektrik devresi oluşturuyoruz...

Oradan çıkıp 6-B sınıfına doğru ilerlemeye başlıyorum, projede tanıştığım en özel çocuklardan birini tanıyacağımı bilmeden.

Sınıfta sırayla soruyorum hangi mesleği yapmak istediklerini. Sonra sıra ön sıralardan bir çocuğa geliyor. “Konservatuar istiyorum ben abla.” diyor. “Bağlama çalacağım.” Etkilenerek ve şaşkınlıkla bakıyorum çocuğa. Ve ismini söylüyor sonra: “Umut Can”. Etkinlik çıkışı Zeynep ablasıyla birlikte kısa bir süre daha Umut Can ile konuşunca ona neleri dinlemeyi sevdiğini soruyoruz, “Neşet Ertaş” yanıtını veriyor. Şaşkınlığımızı gizleyemiyoruz.

Umut; bir kelime, bir duygu, bir inanç olarak projenin başından beri içimizi kıpır kıpır eden, Duru’nun mektubunda yazdığı cümlesiyle beraber beni duygulandıran o kelime, şimdi de bir çocuğun ismiydi. Ve o sırada daha bu ismin ona ne kadar yakıştığını bilmiyordum ama günün devamında öğrenecektim.

6-B sınıfından çıktıktan sonra sıra öğlen teneffüsüne geliyor, yemekten sonra hala dışarıda yağmur şiddetle yağdığı için tüm çocuklar içeride. Ben de tam merdivenden inecekken önce yanıma ufak, güler yüzlü Ali geliyor. Ali’ye sabah bir abi ablası matematik etkinliği yapmış ve bir soru sormuş. Belli sayıda noktayı belli sayıda çizgiyle birleştirmesi gerek. Ama bulamamış cevabı, yanıma geliyor soruyor, o kadar da sevimli bir yüzü var ki, bu satırları yazarken gözümün önünde. Ama diyorum ki: “Bak sen

bunu hala çözmeyi deniyorsun, demek ki pes etmemişsin. Şimdi de etme, uğraş bakalım birazcık daha.” O sırada tabii Ali’nin gün içinde yanıma yaklaşık 3-4 kere daha aynı soruyu sormak için geleceğini bilmiyorum, her geldiğinde de o tatlı yüzüne, meraklı gözlerine bakınca gülümsemekten alıkoyamıyorum kendimi.

Ve sonra, öğle arasının bitmesine yarım saat kala tanıdık bir yüz, sabah tanıştığım Umut Can geliyor yanıma. Sohbet etmeye başlıyoruz, sanki yeni tanışmamışız gibi içtenlikle, uzun uzun. Bana hikayesini anlatıyor, bağlama çalmaya neden ilgisinin olduğundan, kendi para biriktirdiğinden, en büyük isteğinin bir bağlama almak olduğundan ve kendini bu alanda geliştirmek istediğinden.

Ailesinden, kardeşlerinden bahsediyor, hepsini çok seviyormuş. Müze gezmeyi çok seviyormuş sonra, babasının işi için merkeze gittiklerinde sadece müzelere ilgi duyuyor, onları gezmek istiyormuş.

Ona bakarken düşündüğüm ise şu: “Umut” ismini ne kadar güzel taşıdığı.

Ve zil çalıyor, yarım saatin nasıl geçtiğini anlamadan konuşmuşuz bile onunla.

Öğleden sonra ise tesadüfen 6-B sınıfına tekrar girme şansım oluyor, bu sefer de Bilal abileriyle birlikte gidiyoruz sınıfa, o masa deneyleri gösterecek ben ise astronomi etkinliğini.

Çocuklar masa deneylerini keyifle izliyorlar, sonra ben de astronomi kutusundan birkaç modellemeyi gösteriyorum onlara. Etkinlikte onlara şu soruyu soruyorum: “Bizim çok yoğun bir yıldızımız var. Adı Nötron yıldızı. Sizce Nötron Yıldızı’nın bir çay kaşığı kadar ne kadar ağırdır?” Tahminler geliyor: Okul, gökdelen... Umut Can da tahmin ediyor, hem de doğru tahmin: “Everest Dağı!” Doğru cevabı verdiğini görünce gülümsüyoruz birbirimize.

Ve bir okuldan daha ayrılma vakti geliyor. Ama önce vedalaşmam gereken biri daha var: Ali tabi ki... Çözmüş soruyu sonunda. Aferin sana, diyorum. İyi ki cevabı söylememişim.

Çocuklar servislerine binerken onlara uzun uzun el salladıktan sonra biz de otobüsümüze biniyoruz. Akşam programından önce bir durağımız daha var. Yol üzerindeki başka bir okulda dış deneyler yapacağız.

Yine kısa bir program sadece dış deneylerden oluşan ama çocukların hevesi ve heyecanı da tahminimizden çok daha fazla... Öyle ki yarım saatlik dış deney gösterimimizden sonra bile otobüsün arkasına doğru koşmaya başlıyorlar, yarım saat önce tanımadığımız çocukların heyecanına şaşırmadan edemiyoruz.

Ve akşam yemeğinden sonra sıra Bilsem'li çocuklara yapacağımız gece deneylerinde. Onların da ilgisi, merakı çok mutlu ediyor bizleri, bir çocuk kalkıp kendi deneyini gösteriyor hatta bize ve arkadaşlarına.

Ve o gün de böylece bitiyor. Biz tabii o sırada bunun projenin son günü olacağını bilmiyoruz. Ama akşam okulların hava koşulları dolayısıyla tatil edildiği haberini alıyoruz, hevesimiz kursağımızda kalıyor o zaman...

Ertesi sabah Bilim Otobüsü bizi artık gerçek dünyamıza geri bırakmak için alıyor. Kapıları tekrar kapanıyor, ve biz anılarımızla baş başayız artık.

İşte, eğer İlkıyar'ı tanımak için gelenler birazcık daha kalabilseydi, onlara Antalya projesini böyle anlatabilmeyi çok isterdim.

İlkıyar'ı ve ilk yarlarımızı birkaç dakikada anlatmaya çalıştığımız herkesin, aslında anlatması saatlere dahi sığdıramayacak bu anıları yaşama şansına bir gün sahip olması dileğimle...

İrem Attila
İktisat 2